

φουσκωμένος (ἐπὶ ἀνθρώπου παρ' ἀξίαν κομπάζοντος καὶ ἐπαιρομένου) κοιν. *Κρεμάει τὸ λειρὶ σὰν τὸ γάλλο* (φαίνεται θυμωμένος, κρατάει μοῦτρα) Πελοπ. (Κυνουρ.) || Παροιμ.

Πῶς καταντήσανε οἱ καιροὶ κ' οἱ μπομπωμένοι χρόνοι, νὰ παίζ' ὁ λύκος μὲ τ' ἀρνὶ καὶ ὁ κοῦκος μὲ τ' ἀηδόνη, νὰ πέφτουν τ' ἄσπρα τ' οὐρανοῦ νὰ τὰ τσιμποῦν οἱ γάλλοι, νὰ γίνῃ ὁ λύχνος θυμωτὸ κ' ἡ κοντσουλὰ λιβάνι (ἐπὶ νεοπλούτων ἀμαθῶν, ἀγροίκων καὶ ὑπερηφάνων) Ζάκ.

γάλλος (II) ὁ, ἀμάρτ. γάλλης Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.) βάλλος Κάρπ. Νίσυρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. γάλλος. Ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾶ 30, 30 κέξ.

1) Κριὸς ἄνευ κεράτων καὶ κρύψορχις Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.) Συνών. γάλλικος. 2) Μόνορχις Κάρπ. 3) Πετεινὸς ὁ ὁποῖος δὲν φωνάζει Νίσυρ.

γαλλόσουπα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλλος (I) καὶ σούπα.

Σούπα παρασκευαζομένη ἀπὸ ζυμὸν κρέατος γάλλου.

γαλλούδι τό, Κύπρ. γαλλούν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γάλλος (I) διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐδιν, δι' ἣν ἰδ. - οὐδι.

Μικρὸς γάλλος: ἄσμ.

Πέψε μου τὸ γαλαταρκὸν μὲ ἑκατὸν γαλλούδικια,

πέψε μου τὸ δρυνθαρκὸν μὲ ἑκατὸν πουλλούδικια.

Συνών. γαλλί 1, γαλλοπουλλάκι, γαλλοπουλλάτσα.

γαλλοφέρνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γάλλος καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

Προσποιεῖμαι Γαλλικοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς, μιμοῦμαι τοὺς Γάλλους, γαλλίζω.

γαλόαιγα ἡ, ἀμάρτ. γαλόαιγα Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ αἶγα.

Γίδα παρέχουσα γάλα, ἔγγαλος αἶξ.

γαλόδερμα τό, ἀμάρτ. γαλουδέρμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ δέρμα.

Ἀσκὸς πρὸς ἐναπόθεσιν ξινογάλακτος.

γαλοζυμωμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ ζυμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζυμώνω.

Ὁ μετὰ γάλακτος ζυμωμένος καὶ μεταφ. ὁ λευκάζων ὡς τὸ γάλα: ἄσμ.

Κάνει ἀρχὴ 'ς τὰ μάτια του τὰ γαλοζυμωμένα,

ὑστερα 'ς τὰ φρυδάκια του τὰ γαϊτανοπλεγμένα

κ' ὑστερα 'ς τὴ γλωσσίσσα του τὴ ἀηδονολαλοῦσα

(μοιρολ.)

γαλοκαμένος ἐπίθ. Ἀνδρ. γαλουκαμένους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ καμένος μετοχ. τοῦ ρ. καίω ἀντὶ γαλοκομμένος κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ χαροκαμένος.

1) Ὁ ἀποκοπεῖς ἀπὸ τὸ θήλασμα πρωίμως, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων (οἶονεὶ ὁ καμένος, ὁ δυστυχισμένος διὰ τὴν πρῶμον παῦσιν τοῦ θηλάσματος) Ἀνδρ. 2) Ὁ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καχεκτικὸς ὡς μὴ φαγὼν πολὺ μητρικὸν γάλα Θράκ. (Μάδυτ.)

γαλοκούλουρο τό, Ζάκ. κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ κουλούρι.

Εἶδος κουλουριοῦ ζυμωμένου μὲ γάλα. Πβ. γαλόπιττα.

καλοκούταλο τό, Κρήτ. γασσοκούτασο Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ κουτάλι.

Κοχλιάριον εἰδικῶς κατασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν ποιμένων ἐκ ξύλου συνήθως σφενδάμου μετὰ γλυπτῶν κοσμημάτων ἐν Κρήτῃ ἢ ἐκ κέρατος βοῦς ἐν Νάξῳ, μὲ τὸ ὁποῖον οὗτοι τρώγουν τὸ γάλα. Συνών. βοσκοκούταλο 1.

γαλομάννα ἡ, Πελοπ. (Μεσσ.)—ΠΓεννάδ. 591.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μάννα.

Τὸ φυτὸν κωδώνιον τὸ ἀλλοιόχρουν (campanulla versicolor) τῆς τάξεως τῶν κωδωνανθῶν (campanulaceae).

γαλομάντρι τό, ἀμάρτ. γαλουμάντι Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μαντρί.

Μάνδρα πρόχειρος χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ ἀμέλγουν τὰ αἰγοπρόβατα.

γαλομέτρα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Οἰν. Περιθώρ. κ.ἀ.) γαλόμετρα Πελοπ. (Λακων.) γαλόμετρα Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μέτρα.

Ξύλινον ἀγγεῖον ποικίλων κατὰ τόπους διαστάσεων, διὰ τοῦ ὁποῖου μετρεῖται ἡ ποσότης τοῦ γάλακτος. Συνών. μέτρα.

γαλομέτρημα τό, Ἡπ. γαλουμέτρημα Θεσσ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαλομετρῶ.

Ἡ καταμέτρησις τῆς ποσότητος τοῦ γάλακτος.

γαλομετρῶ Ἡπ. γαλουμετρῶ Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. γαλουμετράον Θεσσ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ ρ. μετρῶ.

1) Μετρῶ τὸ γάλα πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ποσότητος καὶ κατανομὴν μεταξὺ τῶν συνεταιριζομένων ποιμένων ἐνθ' ἂν. 2) Μετρῶ τὴν ποσότητα γενικῶς ὑγροῦ Λέσβ.: *Γαλουμετρῶ τὸν κρασί.*

γαλομυζήθρα ἡ, Κρήτ. Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μυζήθρα.

Ἡ μυζήθρα ἢ παρασκευαζομένη τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον, ὅτε τὸ γάλα εἶναι πολὺ καὶ δὲν ξεβουτυρίζεται.

γαλονᾶς ὁ, σύννηθ. γαλονᾶς βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαλόνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

Ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ βαθμὸς φαίνεται ἐκ τῶν εἰδικῶν γαλονῶν του. Πβ. γαλονᾶτος.

γαλονᾶτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαλόνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶτος.

Ὁ φέρων γαλόνια, ἐπὶ βαθμοφόρου ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ.

γαλόνι τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *gallon*.

Ταινιοειδὲς στενὸν ὕφασμα χρυσοῦφές ἢ ἀργυροῦφές ἐπιρραπτόμενον εἰς ἱερατικὰ ἄμφια ἢ ἐνδύματα ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ πρὸς δῆλωσιν τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον

